

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

21 octombrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
MORARU Petru

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului Iacub Alexei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

Iacub Alexei Ștefan, *născut la 31 decembrie 1985, originar din s. Băcioi, r-nul Ialoveni și domiciliat în s. Baraboi, r-nul Dondușeni.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.12.2012 – 22.12.2014;

Instanța de apel: 06.02.2015 – 22.04.2015;

Instanța de recurs: 15.07.2015 – 21.10.2015.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din 22 decembrie 2014, Iacub A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit.c) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de gestionare a bunurilor materiale pe un termen de 2 ani.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal pentru cumul de infracțiuni, a fost adăugat parțial la pedeapsa stabilită prin prezenta sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 14.02.2013 cu stabilirea unei pedepse definitive sub formă de închisoare pe un termen de 6 ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a exercita activitatea de gestionare a bunurilor materiale pe un termen de 2 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial cu dispunerea încasării de la inculpatul Iacub A. în beneficiul părții vătămate Chiriac N. suma de 11 060 lei, cu titlul de prejudiciu

material, iar pretenția privind încasarea prejudiciului moral a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *în fapt*, a constatat că Iacob A. în perioada de timp cuprinsă între 05 august 2012 – 24 august 2012, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor de la cet. Chiriac Natalia, acționând cu intenție directă, prezentându-se cu un alt nume și susținând că este angajat al Centrului pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, sub pretextul că are influență asupra colaboratorilor CCCEC și poate să soluționeze legal cauza penală pornită în privința acesteia, care se afla la etapa urmăririi penale. Respectiv, aflându-se pe str. N. Costin 63/1, mun. Chișinău a primit de la Chiriac N. prin înșelăciune și abuz de încredere suma de 600 Euro și 1700 lei, pe care i-a însușit ilicit, iar ca rezultat i-a cauzat părții vătămate o daună materială în proporții considerabile în sumă de 11 096 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, escrocherie adică *dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401- 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către inculpatul Iacob A. și avocatul Cebotari P. în numele inculpatului, ambii apelanți solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpatul Iacob A. să fie achitat.

3.1. În motivarea apelului, inculpatul a indicat că, nu este de acord cu soluția primei instanțe, deoarece instanța a dispus încasarea unui prejudiciu material pe care el nu l-a cauzat.

Respectiv, inculpatul a considerat că vinovăția sa în săvârșirea infracțiunii incriminate prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal nu a fost dovedită și nu a fost confirmat însăși faptul primirii banilor de la partea vătămată.

3.2. Avocatul Cebotari P. în cererea de apel a indicat că prima instanță a emis o sentință ilegală, din considerentul că vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii nu a fost confirmată cu certitudine prin probele administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată.

A mai indicat că, partea vătămată a dat declarații false, deoarece potrivit declarațiilor martorului Coleșciuc C., Chiriac N., aceasta intenționa să-l denunțe pe inculpat pentru fapte pe care nu le-a comis cu scopul ca ultimul să o părăsească pe concubina sa Coleșciuc C.

Astfel, a menționat că, din cumulul de probe administrate și cercetate se constată cert faptul că, acțiunile inculpatului Iacob A. au fost încadrate greșit în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015 apelurile declarate de către inculpat și avocatul acestuia au fost respinse, ca fiind nefondate cu menținerea sentinței atacate, fără modificări.

5. În argumentarea deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, audiind participanții la proces, raportând situația de fapt la cea de drept, cercetând argumentele invocate de părți, în coraport cu materialele dosarului penal, s-a ajuns la concluzia că apelurile declarate sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

Astfel, instanța de apel a reținut că, prima instanță a cercetat în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile martorilor date în ședința de judecată.

De asemenea, instanța a stabilit corect situația de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Iacob A. încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a mai reținut că, inculpatul prin prezentarea în fața părții vătămate, Chiriac N. a unei alte identități, Călugăreanu A. ca fiind colaborator al CCCEC a dezinformat conștient partea vătămată, ce a constat în prezentarea vădit falsă a realității, urmărind dobândirea ilicită a bunurilor acestei persoane.

În contextul dat, instanța de apel a apreciat ca fiind lipsite de suport juridic argumentele apărării precum că, inculpatul Iacob A. nu a săvârșit infracțiunea incriminată și cauza penală prezentă este fabricată la comandă, deoarece partea vătămată urmărește scopul de a procura apartamentul mătușii concubinei inculpatului, din considerentul că aceste argumente nu-și găsesc confirmare în probele administrate și cercetate în ședința de judecată.

Din considerentele vizate, instanța de apel a conchis că prima instanță la emiterea sentinței a ținut cont de prevederile legislației în vigoare și a pronunțat o sentință legală și întemeiată, în raport cu circumstanțele cauzei sus-indicate, iar argumentele inculpatului și a avocatului acestuia în acest sens sunt neîntemeiate.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Barbacar A. în numele inculpatului atacat-o cu recurs ordinar solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit căreia inculpatul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale, recurentul menționează că, atât în cadrul examinării cauzei în prima instanță cât și în instanța de apel nu a fost dovedită vinovăția lui Iacob A. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Mai menționează că, nu a fost constatat însuși faptul transmiterii banilor de către partea vătămată Chiriac N. și primirii acestora de către Iacob A. atât prin probe directe, cât și prin probe indirecte. Astfel, remarcă că, în acțiunile inculpatului lipsesc elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, mai mult ca atât lipsește faptul săvârșirii infracțiunii.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat pe dispozițiile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, acuzatorul de stat a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Barbacar A. în interesele inculpatului Iacob A., menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece criticele recurentului nu au fost argumentate conform exigențelor stipulate de art. 427 din Codul de procedură penală.

8. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat, or în vederea acestei statuări se expun următoarele considerente de fapt și de drept.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărîrile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Așadar, Colegiul penal verificînd textul recursului declarat, constată că alegațiile recurentului, se încadrează în temeiul de casare prevăzut de pct. 6) și 8) din alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, pct. 6) stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Pct. 8) reglementează situația cînd hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, dacă nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Însă, în esență, recurentul critică condamnarea lui Iacub A. în baza art. 190 alin. (2) lit.c) Cod penal, dat fiind că instanțele de fond eronat au reținut în sarcina lui elementele constitutive ale acestei infracțiuni, iar probatoriul administrat și cercetat în cauză nu demonstrează indubitabil vinovăția ultimului, mai mult ca atît prima instanță în motivarea soluției adoptate a pus la baza condamnării lui Iacub A. mai multe probe care poartă un caracter pur declarativ și între care există divergențe, iar, în consecință, acestea trezesc dubii asupra veridicității lor, în particular se are în vedere modalitatea de apreciere a declarațiilor părții vătămate Chiriac N., a căror conținut este în neconcordanță cu circumstanțele reale ale cauzei.

Recurentul opinează că probele administrate în prezenta cauză nu pot fi considerate pertinente, deoarece nu au fost efectuate toate măsurile necesare întru confirmarea veridicității lor, de asemenea, instanța de apel în motivarea deciziei a folosit fraze generale fără careva implicare în realitatea circumstanțelor cauzei și fără o argumentare a tuturor motivelor invocate de partea apărării, fapt pentru care nu s-a dovedit pe deplin că acțiunile lui Iacub A. pot fi încadrate în componente de infracțiune de la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Așadar, în privința acestor alegații, verificând materialele dosarului în raport cu argumentele din cererea de recurs, Colegiul penal conchide că acestea sunt vădit neîntemeiate și explică următoarele.

Instanța de recurs nu poate reține ca întemeiate argumentele expuse de recurent prin prisma temeiului prevăzut la art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, or, reieșind din ansamblul de probe administrate, cercetate și verificate de instanțele de fond, care coroborează cu circumstanțele de fapt reținute pe cauză, rezultă că, inculpatul prin intermediul înșelăciunii, care s-a manifestat prin identitatea falsă a acestuia, și anume s-a prezentat ca Călugăreanu Alexei - colaborator al CCEC, a creat impresia falsă că ar putea influența finalitatea dosarului penal intentat în privința părții vătămate, aflat la faza urmăririi penale, contra unei sume bănești.

Aceste circumstanțe de fapt fiind percepute ca credibile și realizabile de către partea vătămată, care i-a transmis suma de 600 euro și 1700 lei, confirmă prezența laturii obiective a componenței de infracțiune prescrise la art. 190 Cod penal.

Prin urmare, argumentele recurentului privind lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, nu pot fi reținute ca întemeiate, deoarece din declarațiile părții vătămate și cele ale martorilor Burdina S., Procop C., rezultă că inculpatul a primit bani de la partea vătămată.

Totodată, se amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, acestea fiind atributul exclusiv al instanței de fond și al instanței de apel. Deci, Colegiul penal nu va examina criticile referitoare la greșita reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente faptice, ci v-a verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea încadrării juridice a faptelor săvârșite de inculpatul Iacob A.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Reieșind din cele expuse, se conchide că în esență, recurentul nu este de acord cu probele administrate pe cauză, infirmînd starea de fapt stabilită de instanțele de fond și confirmată prin declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați în prezenta cauză penală, care îl cunoșteau pe inculpat sub numele de Alexei Călugăreanu.

Prin urmare, instanța de recurs conchide că negarea vinovăției inculpatului de către recurent constituie o metodă de apărare a acestuia, iar răsturnarea circumstanțelor de fapt și a probelor administrate pe cauză în vederea dovedirii lipsei elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute la art. 190 Cod penal.

Ținînd cont de argumente expuse, instanța de recurs concluzionează că, temeiurile invocate de recurent în recursul de pe rol nu sunt incidente în cauza dată, decizia contestată fiind corectă, legală și pe deplin motivată, iar situația de fapt și de drept

reținută în cauză concordă cu vinovăția inculpatului, pe baza unei juste aprecieri a probelor administrate în cauză, dând faptelor comise de acesta o încadrare juridică corectă.

Hotărârea atacată este legală și întemeiată, fiind adoptată în corespundere cu prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursul ordinar declarat de recurent este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În temeiul art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Barbacar Anatolie în numele inculpatului Iacub Alexei, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe *Iacub Alexei Ștefan*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 20 noiembrie 2015.

Președinte	(semnătura)	Petru Ursache
Judecători	(semnătura)	Ghenadie Nicolaev
	(semnătura)	Petru Moraru

Copia corespunde originalului:

Judecător

NICOLAEV Ghenadie